

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Stakkels Louis!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 153. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519303632/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

*Stakkels Louis!*

Hvor var det vel vor *Louis* slap i sin Fortælling? Rigtig! det var ved Brylluppet i Fængslet. – Han indføres atter talende:

„Taffelet var ophævet. Min Fader, Præsten og vi to Ægtefolk trak os tilbage fra Selskabet, og tilbragte i vort Værelse det Øvrige af Dagen. De vil maaskee neppe troe det; men jeg forsikkrer Dem; endskjøndt det dræbende Staal hang i et Haar over vore Hoveder, vare vi dog cristige eller forvovne nok til at holde fast paa et Haab, der ikke var rimeligere, end den Febersyges phantasiske Drømme. – Det var paa vor sædvanlige Sengetid: min Fader begyndte at nikke; Præsten rejste sig for at bede Godnat, og ledsage *Annette* til det Værelse, jeg hos Shutteren havde lejet for hende. Jeg trykte et brændende Kys paa hendes Læber: „Sov sødt, min søde Brud!“ hvidskede jeg, og udbredte mine Arme til endnu een Omfavnelse; men den gamle Præst satte sin Haand blidelig for mit Bryst: „Kjære Søn!“ sagde han, „hun tilhører allerede Himlen; hun er dens indviede Brud – *Abeilard!* elsk og frasiig Dig din *Heloise!*“ Han drog hende med sig, og Døren faldt til.”

„Min Fader laa allerede i en dyb og rolig Søvn. Jeg sad endnu halv afdædt paa Kanten af min Seng – vaagen og dog drømmende: da stod *la Fosse* – Cuirasseerlieutenanten – foran mig; jeg havde ikke mærket hans Komme. „*Charost!*“ hvidskede han, „er det en Maneer? Bruden har vist længe ventet, og De sidder endnu her? Hvad er det for anachoretiske Grimasser?“ „*La Fosse!*“ sagde jeg, „hvad tænker De paa, lige ved Gravens Rand?“ „– Vi gaar Alle paa Gravens Rand“ – svarte han „frie og ufrie – idag Bryllup, imorgen Begravelse: det kan hændes uden Guillotine. Naar Man vilde altid tænke paa Døden, der kan være vore Tyranner maaskee nærmere end os, saa skulde Man aldrig gifte sig; men lade Menneskeracen reent uddøe. Er De en Brudgom? er De en Krieger – fransk Ridder, og frygter for Døden i det Øjeblik Livets saligste Time slaar for Dem?“ „Ak Cammerat!“ sukede jeg „hold op at friste mig! Guillorinen staaer bag ved Brudesengen.“ „Den staaer ogsaa bag ved deres egen!“ sagde han ærgerlig, „nyd saa længe De kan! jo kortere deres Tid skal være, jo mindre har De at skjænke bort; tag derfor med Alt hvad der bydes Dem! Viis Døden, at De ikke ændser den! eller om De saa hellere vil: viis Forsynet, at det endnu ikke har mistet deres Gillid!“ Han slukkede Lyset, tog mig ved Armen, og førte mig med sig. Jeg lod mig lede, som en Beruset. Ved *Annettes* Dør stod Slutterens Kone

*St. St. Blicher*

med en Lampe. Hun smilede, satte en Hovednøgle i Laasen, og lukkede sagtelig op. *La Fosse* skjød mig ind, og trak Døren til sig."

„Otte Dage indrømmede Skjæbnen os – paa den niende slog Adskillelsens Time. Vor Charon oplæste, som sædvanlig, Slagtoffernes Navne. Tre Uvedkommendes bleve nævned; det fjerde var *Annette Dubois*! Samlingen forlod mig; jeg fornam ikke det Afskeds-kys, hun trykkede paa min kolde Pande. Jeg vaagnede i en Feber, som for fjorten Dage berøvede mig Forstanden, og skjænkede mig en lykkelig Bevidstløshed. Da Bevidstheden omsider vendte tilbage, forekom det mig, at jeg havde sovet hele Aar: mit Giftermaal, min korte Lyksalighed i min Hustrues Favn, hendes Bortgang – Alt fremstillede sig i min Erindring som en længstforsvunden Ungdomsdrøm. Velgjørende Selvbedrag! Tiden, som læger alle Saar, havde ved Sygdommen faaet en saadan Udstrækning for mig, at mit Hjertes dybe Vunde allerede syntes langt ældre, og derfor mindre farligt og smertefuldt. Uden denne Aandsfraværelse, uden denne Legemsudmattelse, skulde jeg neppe have overlevet hiin Catastrophe – hvad siger jeg? denne Sygdom frelste virkelig min Fader og mig fra Guillotinen; De skal høre hvorledes!"

„Da jeg var kommen til mig selv, var den første, jeg spurgte efter, vor kjære Præst; den anden *la Fosse* – thi *Annettes* Navn kom ikke over mine Læber; der laa begravet og indgravet i mit Hjerte, som en hellig Løndom, der gjemmes til Evigheden." – Min Fader foldede sine Hænder, og saac til Himmelen: „Hisset min Søn!" sagde han, „Iønner Gud de Ædle, som gik i Døden for Dig og din Fader! – Hør og velsign deres Minde! Tilbed et Forsyn, der atter kalder Dig tilbage til Livet og Friheden! – For otte Dage siden havde jeg i fire og tyve Timer Intet seet til disse vore Venner, der stedse skiftedes til at vaage og pleje Dig. Du var falden i en dyb Søvn. Jeg gik ind i Forsamlingsstuen – de vare ikke der. Jeg spurgte om dem: een af Fangerne fortalte mig, at de alt den forrige Dag vare guillotinerede. Dødsherolden havde kaldt paa *Charost*, Fader og Søn. Fader *Tirlemont* traadte frem under mit Navn, og raabte til Forsamlingen: „Min Søn *Louis*! hvor er Du!" „Her!" svarede *la Fosse*. Tribunalets Officiant og Vagten kjendte hverken dem eller os; de øvrige Fanger taug, grebne af Beundring over en saadan heltemodig Opofrelse. Man vidste, at *Leban* paa nogle Dage havde forladt *Arras*; deres ædle Bedrag lykkedes – de lede Døden for os. Fromme *Tirlemont*! Du fulgte din Frelsers Exempell